la nòša gènt...

l’èi come i sgarzi de ‘n rosàr
selvadech e spinoš
che ‘l bùta fòrt de sò
al sol de primavéra
lašando le sò rame
slanzarse ‘n front al vènt
‘ngropàde tute ‘nsema
par far sbociàr en fior

l’èi come qoele röse
piciolìne, ‘mprofumade
che speta sol en baso
de ào che bùsnia arènt
tegnendo dent scondù
el nìo de na parùša
lì ‘n mez ai spini spizi
tegnirla struca al cör

l’èi come qoei bei fiori
postadi a l’or del prà
la naše e pò la cròda
lašando ‘n stròpacul
che ‘l mòlia sò raìš
tegnendosel vesìn
fintant che gh’è na pòla
e pò, se ràngïa ‘l sol

l’è ciòca che no zéde
l’è qoel bel fior selvadech
che ‘l tase cèt se ès brao
ma ‘l sgrifa come ‘n gat
se ‘l vös sbrègar dal ram

Giuliano

la nòša gènt...

Questo/a opera è pubblicata con una Licenza Creative Commons